

Αυτές τις ημέρες στο Ακρωτήρι της Σαντορίνης τελειώνει η συντήρηση της τεράστιας τοιχογραφίας, που βρισκόταν στον τρίτο όροφο της Ξεστής 3. Αυτό μαρτυρούν οι διαστάσεις της, μας λέει ο διευθυντής των ανασκαφών των Ακρωτηρίου Χρίστος Ντούμας. «Κάλυπτε τον τοίχο μιας αίθουσας που πρέπει να είχε διαστάσεις τουλάχιστον 5,50 μ. x 3,30 μ.». Είναι η μεγαλύτερη τοιχογραφία (σπείρες είναι το επαναλαμβανόμενο θέμα της) με την οποία έχουν καταπιαστεί ως τώρα. Μοιρασμένη σε δύο τελάρα για να μπορούν να τη σηκώσουν είναι το καμάρι των παιδιών στο εργαστήρι του Ακρωτηρίου. Αλλά δεν είναι μόνο αυτή. Καλάθια, δίχτυα, κατάλοιπα ψαριών, κομμάτια υφάσματος, ξύλα, κρόταλα είναι ορισμένα από τα τελευταία ευρήματα που έχουν πάρει θέση στο μικροσκόπιο, όπως κι όλα όσα βγήκαν στην ανασκαφή τα χρόνια του Μαρινάτου. Όλα επανεξετάζονται με νέα ματιά. Η πελαγίσια τσιπούρα που βρέθηκε ακέραιη να πλέει στην ελαφρόπετρα ανήκει στα καινούργια ευρήματα. Μας δίνει πληροφορίες για το πώς πάστωναν τα ψάρια και πώς τα ψάρευαν, ενώ οι σπόροι δίνουν πληροφορίες για τους κινδύνους που διέτρεχαν οι σοδειές του οικισμού. Στα δωμάτια που συγκεντρώνονται τα χάλκινα ευρήματα επίσης επικρατεί ενθουσιασμός, όπως και στα υπόλοιπα των εργαστηρίων όπου κυριαρχεί το νέο αίμα.

Η συντηρήτρια των χάλκινων ευρημάτων ανακάλυψε σε ένα αντικείμενο κάτι περίεργα κατάλοιπα που έμοιαζαν με ύφασμα. Το μικροσκόπιο και οι ειδικοί το επιβεβαίωσαν. Πράγματι ήταν ύφασμα. Έτσι τώρα κοιτάζουν εκ νέου όλα τα χάλκινα αντικείμενα, μήπως συναντήσουν κι άλλες εκπλήξεις. «Η σκουριά του χαλκού δεν επέτρεψε την αποσύνθεση του οργανικού υλικού. Κάνουμε λοιπόν με το Κέντρο Μελέτης Αρχαίου Υφάσματος μια ολόκληρη προσπάθεια να σώσουμε ό,τι μπορούμε. Πρόκειται για μια τεράστια ανακάλυψη που δεν την υπολογίζαμε». Όπως μια ποικιλία ψαριών που βρήκαν σε μεγάλο βάθος. Μερικά από αυτά διατηρήθηκαν πολύ καλά. «Μάθαμε πώς έφτιαχναν τα παστά ενώ από το είδος των ψαριών η ειδική ιχθυολόγος μας μελέτησε και τους τρόπους ψαρέματος. Με την οργάνωση αυτού του είδους των εργαστηρίων καταφέραμε να προσεγγίζουμε πτυχές του βίου και της καθημερινότητάς τους που δεν τις υποψιαζόμασταν».

Μικρολεπτομέρειες έδωσαν και πληροφορίες που ανατρέπουν τα μέχρι τώρα δεδομένα. Για παράδειγμα, αναλύοντας τα κάρβουνα από μια φάση που είναι στο τέλος της πρώιμης εποχής του Χαλκού - αρχές της μέσης (γύρω στο 2000 π.Χ.) η βοτανολόγος βρήκε ότι είχαμε ξύλα που δεν προέρχονται από τη χλωρίδα του νησιού. Ήταν κέδροι του Λιβάνου. Συγκλονιστικό χαρακτηρίζει ο Χρ. Ντούμας το καρβουνάκι από ξύλο ροδιάς. «Από τις μέχρι τώρα μαρτυρίες, πιστεύαμε πως το ρόδι ήρθε στη Μεσόγειο τον 14ο αι. π.Χ. Το γνωρίζαμε κυρίως από την κρητομυκηναϊκή τέχνη, όπου εικονίζεται σε διάφορα έργα, όπως ότι την ίδια εποχή ήταν γνωστό και στην Αίγυπτο. Το ρόδι είναι ιθαγενές στην περιοχή νότια της Κασπίας, στη Βόρεια Περσία και από κει διαδόθηκε. Ίσως, ήρθε μέσω Παλαιστίνης. Όμως στο Ακρωτήριο το βρίσκουμε στο 2000 π.Χ.!».

Τα εργαστήρια της συντήρησης καλύπτουν όλες τις ειδικότητες και σφύζουν από ζωή. Εν αντιθέσει με τους χώρους του πολύπαθου στεγάστρου, όπου επικρατεί ησυχία...

Πηγή: Καθημερινή